

Ergenezum

– ErtğrulErdoğan · 14 Nisan 2010

Yatağının içinde sarıldığı karısından elini kurtarıp gözlerini açtığında, geceden açık kalan televizyonun sesine kulak verdi. Çoktandır da kapalı alanda sigara içilmeyecek olan haberlere canı sıkılıyordu. Tiz sesli bayan spikerin; " Ülkemizde sigara yasağı gittikçe yayılıyor" sözüne Necmi, nazire yaparcasına yatağının başucundaki sigarasını alıp, yaktı. " Böyle haberin içine sıçayım! " sinirlenmesine, karısı da uyanmıştı. Zaten küçük olan odanın içi, bir anda dumana boğulmuştu. Karısı, nefessiz kaldığını hissedip, çocukların odasına yöneldi. Onların, açık olan üstünü örtüp, sonrada mutfağa geçti. Kocasına; " Kahvaltını hazırlayım mı?" Yatak odasından gelen yanıt boğucuydu. " Canım istemiyor!" Tülin, uzun saçları, iri gözleri ve beyaz teniyle orta yaşlarda, minyon tipli hoş bir kadındı. Sigara içmediği gibi ondan nefret etmesi ve sık sık kocasına söylenmesi, kocasını da daraltıyordu. Dumandan boğulan yatak odasına dönmek istemedi. Uzaktan seslenip; "Necmi yatak odasının penceresini açar mısın? Sen gittikten sonra içerisi zift gibi kokuyor!" Necmi'den ses yoktu ancak pencerenin gıcırdayarak açılması, sabahın sessizliğini bozmuştu. Kocasını, seyrek kalan saçlarının dağınıklığı, sigaradan sararan bıyıkları, dişlerinin döküklüğü arasında mutfağa girdiğinde mavi çizgili pijamasının üstüde yoktu. Beyazlaşan kılları da her tarafından sarkmıştı. Gözlerini ovuşturup, " Tülin her sabah, yanımdan kaçışlarından bıktım. Bir sabahta yanımdan ayrılma ya!" " Öyle diyorsun da dayanılacak gibi değil. Hem senin ağzında sigara kokuyor! Vallahi dayanamıyorum. Nefesim daralıyor. Şu sigarayı bir bıraksan ne iyi olacak. Ne dersin?" " Tülin alışmışım bir kere, ben sana nasıl alıştıysam bu merete de öyle alıştım." " Anlaşıldı, sen beni bırakırsın da, o elindeki emziği bırakmazsın" Gülüşmeler sabahın serin havasını ısıtmıştı. Necmi, odasına geçip hazırlandığında, karısı da çayını, kül tablasının yanına koymuştu. " Hayatımın en keyifli anı" diyerek, çayından son yudumu çektiğinde sigarası da çoktan bitmişti. Karısı, yüzünü buruşturarak odaya girdiğinde, Necmi de dışarı çıkmak için kapıya yönelmişti.

Otobüs durağının önü oldukça kalabalıktı. Bindiği otobüste yolcular neredeyse bir birine katlanmıştı. Necmi, düşmemek için tutacak aradı, zor da olsa bulup, yapıştığında yüz yüze gelen yaşlı kadının başını çevirmesinden ağzının koktuğunu anlamıştı. Utanıp, ağzını kapatmak istese de koku çevresine gittikçe yayılıyordu. Yaşlı kadın geriye dönmek istedi, ancak kıpırdayamadı. Otobüsün ilerlemesiyle yolcularda gittikçe rahatlıyordu. Buna en çok sevinen de yaşlı kadın olmuştu. Necmi, fabrikasını uzaktan gördüğünde, kapıya yaklaştı, kendisini dışarıya bıraktığında bedeni de bir an olsun rahatlamıştı. Fabrikayla otobüs durağının arası çok olmasa da, çalıştığı ortamda 'sigara içemeyeceğim' diyerek sigarasını aceleyle yaktı. Peş peşe nefes çektiğinde kartını okutacağı bölüme gelse de, yine bitirememişti. Üzülerek yarım kalan sigarasını yere atıp ayağıyla çiğnediğinde, çevreden gelen bakışlara aldırış bile etmedi.

Yoğun çalışma temposunun ardından içilmeyen sigaranın boş dönmesiyle öğle paydosunu zor yapmıştı.

" Beklemek dünyanın en zor işi" olsa diyerek kendisini fabrikanın boşluğuna attığında çorabına sakladığı sigarasını keyifle yakıp, dumanını gökyüzüne bakarak savurdu. Aç karnına rağmen neredeyse tüm dumanları ciğerlerinde saklamıştı. Nikotin dağılımı, beynini biraz olsun rahatlatmıştı. Sigarasını söndürüp yemekhaneye geçtiğinde, iştahı da tepside bıraktığı yemeklerden belli oluyordu.

Öğleden sonraki çalışması geçmek bilmiyordu. Paydos aralarında, nerede sigara içeceğini bilemedi. "Kapalı alanda yasak ama patronlarda sigara içilecek yer bile vermiyorlar" diye kendi kendine kızdı. "En iyisi tuvalette içmek" diye tuvalete yöneldiğinde, sidik ve bok kokusu ortalığı batırmıştı. Tiksinip yeni yaktığı sigarasını söndürdüğünde kalan kısmı israf olmasın diye cebine koydu. " Şefte sert adam, geç kalmama kızar" diyerek aceleyle makinesine oturduğunda, beyindeki nikotinde gittikçe azalıyordu. Sinirleri gerildiğinde elinin titremesine de engel olamıyordu. Bir iki nefes nikotini ciğerlerine gönderebilseydi, her şeyin düzeleceğini biliyordu. Ama mümkün olmaması, sinirlerini de altüst ediyordu. " Başlarım böyle yasaya!" sinirlenmesiyle akşamın çıkış ziline çocuklar gibi sevinmişti. Fabrikadan çıkıp, gün ışığını görmesiyle sigarasını yaktı. Peşe peşe dumanları çektiğinde sigarası da çoktan yarı olmuştu. Susamışçasına sigarasını bitirdiğinde, eli ikinci sigarasındaydı. Onu da bir çırpıda bitirdiğinde, yorgun bedeni de otobüsün içinde fazla direnmeden göz kapaklarını uykuya teslim etmişti. Şoförün sert freniyle ancak kendine geldiğinde "İyi ki uyanmışım, yoksa ikinci otobüsle eve dönmek zorunda kalacaktım" diyerek kendi kendine güldü. Eve yaklaştığında içi burkuldu. Kayınvalidesi ile oğlunun bronşit olması, bir de karısının " Necmi, bizleri seviyorsan evde sigara içme!" uyarılarını duymak istemiyordu. Artık iyiden iyiye daraldığını hissediyordu. " İş yerinde içme! Evde içme! Kapalı alanda içme! Başlarım böyle hayatın içine!" diyerek zile dokunduğunda karısının gülen yüzüne, sırtarak cevap verdi. Odasında üstünü değiştirmeye başladığında, Tülin'e;

" Vallahi akşama kadar nevrime döndü. Fabrika'da şöyle keyifli bir sigara içemedim. Sinirimden kuduruyorum. Hıncımı sizlerden alırsam şaşmayın!"

" Necmi, gel bırak şu sigarayı, bak nefesinde gün geçtikçe zorlanıyor. Sana uyurken bakıyorum, ciğerin neredeyse bedeninden çıkacak gibi. Gel inat etmede bırak şu sigarayı"

" Ben ne diyorum, sen ne diyorsun ya! Alışmışım bir kere, onsuz ya-pa-mam!"

" Haberleri izlemiyor musun? Sigaradan ayakları, kolları kesilen insanları görmedin mi?"

" Biliyorum, hepsini biliyorum, Amaaann, atın ölümü arpadan olsun!"

" Öyle deme, bak kanserden hastanelerde neredeyse yer bulunmayacak!"

" Bize bir şey olmaz kızım, biz eski toprağız, eski!" Tülin daha fazla inatlaşmadan salonda televizyon seyreden annesinin yanına geldi. Çocuklarda odalarında ders çalışıyordu. Hava da bugün oldukça sertti. Beyinden uçup giden nikotin Necmi'yi şeytana zorluyordu. Kayınvalidesi ve çocuklarının uyumalarını uzun süre bekledi. " Sigaramı nerede içsem?" sorusu, kafasını allak-bullak etmişti. Yatak odasını düşündü, karısı müsaade etmezdi. Balkon düşündü. Dışarı ayaz kesmişti. Yapamadı. Gecenin ilerleyen saatlerine sevindi. Televizyon karşısındaki göz kapaklarının düşümü, içini rahatlatmıştı. Salonun penceresinden dışarı sigarasının dumanları gökyüzüne dağıldığında Tülin'de yatağı çoktan ısıtmıştı. Yatağa soğukça giren kocasına;

" Ya Necmi, çok kötü sigara içiyorsun. Farkında mısın bilmem ama inan çok kötü kokuyorsun. Seni ne

zaman öpmek istesem, vallahi içim dışıma çıkıyor."

" Bırak şimdi sigarayı da sokul yanıma"

" Hani, hiç olmazsa dişlerini bir fırçalasan"

" Ne biçim karısın ya, geceyi mahvettin. Bütün iştahım gitti. Helal olsun sana!" Necmi, yarı çıplak yatağından fırladığında, burnundan soluyordu. Üzerine paltosunu alıp, gecenin keskin soğuşuna aldırış etmeden sigarasını yaktığında dumanlar arasında kaybolup gitmişti. Yatak odasına girip, soğuk ayaklarını karısının bacaklarına değdirdiğinde, Tülin'den hareket bile yoktu.

Necmi, sabah erken uyanmıştı. Kahvaltısını yine yapmadan dışarı çıkmıştı. Köşe başındaki kahveye uğradığında sokaklarda kimsecikler yoktu. Masaya oturup, sigarasından nefes çekecekti ki, omuza dokunan elin sahibine baktı.

" Hemşerim, yeni ganundan habarın yok herlal"

" Yok" yanıtı kısıydı. Pala bıyıklı, şişman ve ensesi kalın garson, pehlivan edasıyla;

" Hükümet gapalı alanda yasakladı. Bilmiyon mu?"

" Allah Allah! Evde yasak, iş yerinde yasak, burada da mı yasaklandı?"

" He ya!" Necmi önüne konulan çayını yarım bırakıp, kendisini dışarı bıraktı. " Anlaşılan, artık sigarayı bırakmak lazım" söylemi ile yolda sersemce yürümeye başladı. Dün gece dinlediği, " Sigara, sorgu odasında serbest" haberi kafasındaki şeytanların dürtüsü içini kemiriyordu. İçinden, "Aslında şöyle küçük bir olay çıkarıp, soluğu polislerin karşısında alsam" diye iç geçirdi. İş yerinde gün boyu bunu düşündü. Aklına " Ergenekon " geldi. " Nasıl olsa, beni de içeri al diyenleri bile içeri alıyorlar" diye "Neden olmasın, beni uzunca sorgularlar da, bende rahatça sigaramı içerim. Yoksa böyle olmayacak!" diyerek makinesinin pedalına bir başka basmıştı. Eve döndüğünde ilk işi telefonun 155 tuşlarına basmak oldu. Karşısına çıkan polise;

"Biliyor musunuz, ben Er..." sözcükleri bile tamamlayamadan polisin; " Siz şimdi Ergenekon mu demek istediniz?" sorusu oldukça resmi ve sertti. Necmi, şakanın sonunun kötü olacağını düşünerek; " telefonun ahizesini hızla kapattı. Kalbi olanca hızıyla çarpıyordu. Tansiyonu düştüğünde karısının yardımıyla yatağına uzandı. Soğuk ter, alnında boncuk boncuktu. Karısı;

" Kiminle konuştun?"

" Hiç sorma Er..."

" Bey ne diyorsun! Erhan'ımı aradın?"

" Ne Erhan'ı ya, sen anlamazsın! Soru sorup durmada, yemeğimi çabuk hazırla şekerim düştü." Aç karnına sigarasını yaktığında, karısı da odanın kapısında bitmişti.

" Ay Necmi, aç karnına öyle mi? Çabuk söndür! Bak odayı yine ne hale getirdin. Şu perdenin haline bir bak. Sararttın" Sigarasını sinirlice söndüren Necmi, "Ya telefonumu kaydedip beni içeri alırlarsa! Pisipisine Ergenekon damgasını yemeyelim" düşüncesi içini kemirmeye başlamıştı.

Telefonun başındaki genç polis memuru, telefon görüşmesinden sonra Amirine;

" Biraz önce bir adam aradı. Er..." dedi telefonu suratına kapattı. Komiserim, bu adam sakın Ergenekonculardan olmasın?"
" Telefonunu kayda aldın mı?"
" Almaz olur muyum komiserim"
" Bir inceleyin bakalım kimin nesiymiş."
" Adres tespitini yapıp, merkeze getirelim mi?"
" Hemen gerekeni yapın! Belki de önemli bir tanıktır."
" Emredersin komiserim!"

Akşamüstü kapının zili ardınca çaldığında, kapıyı Necmi'nin eşi açmıştı. Karşısında polisleri görünce neredeyse dili damağına yapışmıştı. Bir an içinin geçtiğini hissetti. Bayılmamak için kendini zor tuttu. Polis;

" Eşiniz evde mi?"
" Şu an işinde. Ama birazdan gelir."
" Hakkında bir ihbar var"
" Suçu nedir ki?"
" Orasını söyleyemeyiz! Sorgusundan sonra anlaşılır!"
" Eşim kendi halinde hazır giyim işçisi. Ayrıca iyi bir aile babadır." Sözünün ardından Necmi'de elinde poşetleriyle kapıya yaklaştığında, düşündüklerinin gerçek olduğunu anlamıştı. Genç polis, Tülin'e;
" Eşiniz mi?"
" Evet"
" Biz de sizi bekliyorduk"
" Haydır, bir suç mu işledik?"
" Hani bizi arayıp da 'Er' deyip telefonu suratımıza kapatmıştınız. Hatırladınız mı?"
" Beni yanlış anladınız" Genç polisin yanındaki kalın bıyıklı, neredeyse emekliliği gelen polis;
" Yoksa bize Ergenekon mu demek istemiştiniz?" sözünü biraz alaysı çıkarmıştı.
" Gerçekten siz yanlış anladınız. Erzurum'un yol durumunu soracaktım. Yanlışlıkla sizi aramışım. Yakında orada düğünümüz vardı. Yola çıkmadan önce bir öğreneyim demiştim. Aradığım yer trafik değil miydi?"
Genç polis;
" Ne trafiği hemşerim! Bizle dalgamı geçiyorsun? Karakola kadar gelmeniz gerekecek! Derdinizi orada anlatırsınız!" Poşetleri eşine teslim eden Necmi, polislerin arasında karısına bakarak uzaklaştığında Tülin'in de sinirinden dudaklarını kemirerek öylece baka kaldı.

Nezarethanenin görünümü oldukça soğuktu. Birçok suçlunun bir arada bulunması Necmi'nin sinirlerini iyice germişti. Polis,

" Necmi kimse sorgu odasına gelsin" sözüyle odaya girdiğinde, bir masa ve sarı lambanın etrafında dolaşan sivrisinekler vardı. Sert görünümlü sivil memur;
" Evet, hemşerim telefonun ardından ' Er' demiştin!"

" İnanın Erzurum'un yol durumunu soracaktım" Sorgu memuru cebinden çıkardığı sigarayı yakıp uzattığında, Necmi'de içinden; " Vallahi deydi ya, şöyle keyiflice sigara içmek ne de güzelmiş Oh be! Hayat varmış!" dediğinde, soru bombardımanın nereye varacağını kestiremiyordu.

" Oh be! " sesinden başka odanın içinde hiçbir şey konuşulmuyordu. Sorgu memuru sonunda sinirlenerek;

" Alın bunu ya, Oh be! Demekten başka bir şey bilmiyor. Ben manyaklarla mı uğraşacağım! " dediğinde Necmi'nin sigarası da " Oh be!" arasında sönmek bilmiyordu....

Ertuğrul Erdoğan

2008/Bursa